

Kdo pa tebi...?

Tožno pri pogrebu miserere
Mašnik poje — in molitve bere.

In kropi in blagoslavlja jámo,
Da bi rajni mirno spaval támo.

Čujejo se pesni glasi tóžni —
In molitve vzdihljeji pobožni! —

Kdo pa tebi, vbogo srce moje,
Kdo pa tebi — spev pogrebni poje?

Kdo te blagoslavlja pri pokópi,
Rani grob ljubavi, — kdo pokrópi?

Bogomila.

Svoje dni...

Marica II.

Vse one mične povesti, katerih nam ni mogla povedati stara mama nikoli dovolj, začenjale so se navadno z besedami: Svoje dni... in kako radi smo jih poslušali! Tudi konec je bil skoraj pri vseh enak. Navadno je bila stara mama povabljena na končno pirovanje, kjer je „jedla iz naprstnika in pila iz rešeta, da je imela od tistega časa moker jezik“. Ta konec nam je ugajal nad vse. Zaslíšavši ga, počili smo pa unisono v smeh, kateremu je sledila prošnja za drugo pripoved. Mnogo jih je znala o zakletih gradovih in kraljičinah, o kači, ki je imela 7 glav in na vsakej zlato krono, o Kralju Matjažu, o ciganih, o desetem bratu in sestri, o povodnem možu, o Rojenicah, o škratu, o krvoločnih Turkih itd. itd., a včasih ni bila razpoložena in ob takih prilikah se nas je odkrižala imenitno tako le: „Svoje dni je živel kmet, ki je imel grozno veliko njivo. Ko je prišla pomlad, napregel je v plug lepo belo kobilu in šel orat. Kadar jo izorje, tedaj vas pokličem, da vam povem dalje, dotlej pa se pojdite igrat.“ In nič ni pomagalo; šli smo čakati in prvikrat smo še celo računili, kako dolgo bo pač oral, pozneje seveda smo že vedeli, kam pes taco moli.

Za otroke je res ni zabave, katera bi jim ugajala take nad vse, kakor pripovedi. Tudi najlepše igrače in najveseleje igre se naveličajo, pripovedi pa bi poslušali brez nehanja, seveda če so le te primerne njihovemu duševnemu obzorju. Kajti da pripoved ugaja, ne zadošča samo